

Skatteministeriet

23. marts 2023
J.nr. 2023-2581

Til Folketinget – Europaudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 81 af 24. februar 2023 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Søndergaard (EL).

Jeppe Bruus

/ Søren Schou

Spørgsmål

Ministeren bedes bekræfte, at vi i Danmark har ministerstyre, hvorfor det er regeringens ministre, der bestemmer og er ansvarlige for deres beslutninger, og at embedsmænd som udgangspunkt har en rådgivningspligt, men kun har pligt til at modsætte sig en beslutning, hvis der er tale om en "klart ulovlig" beslutning, jf. KODEX VII for embedsmænd i centraladministrationen. Det gælder også i tilfælde, hvor bestemmelser i EU-retten ikke er klare og entydige og derfor giver anledning til tvivl om den korrekte fortolkning.

Svar

Det er forudsat i grundlovens §§ 13 og 14, at den statslige forvaltning er opdelt i en række ressortområder, at ministrene inden for disse områder har selvstændig kompetence som forvaltningschefer, og at ministrene er ansvarlige for deres områder.

Ministres ansvar for deres embedsførelse er reguleret i ministeransvarlighedsloven. Det følger af lovens § 5, stk. 1, at en minister skal overholde pligter, der påhviler vedkommende efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Følgende fremgår af Kodex VII, s. 42, under pligten Ansvar og Ledelse om tvivlstilfælde:

"Det er den overordnede, der træffer afgørelsen, og har ansvaret for, at tvivlstilfældet afgøres rigtigt.

Principperne for håndtering af tvivlstilfælde handler således ikke om, i hvilken udstrækning det er tilladt at bryde loven eller bryde sandhedspligten. Principperne handler om, hvem der træffer afgørelsen og har ansvaret i tvivlstilfælde: Det er en overordnet embedsmand eller evt. en minister, der træffer en sådan afgørelse, og som bærer ansvaret herfor."

Som det fremgår af bl.a. vedlagte notits af 27. maj 2020 og svaret af 23. juni 2020 på SAU alm. del – spm. 470 (Folketingsåret 2019-20), er det Skatteministeriets og Justitsministeriets vurdering, at det i relation til allerede eksisterende koncerner, der er struktureret således, at et dansk selskab ejes af et selskab i EU/EØS, ville være i strid med etableringsfriheden, herunder kravet om ligebehandling, at afskære det danske selskab fra kompensation efter hjælpepakkerne alene med henvisning til, at den ultimative ejer af det danske selskab er en fysisk eller juridisk person, der er skattemæssigt hjemmehørende i et tredjeland på EU's sortliste.